

Rytter: Jeg vilde ønske, at jeg ligesom den ærede Ordfører kunde udtrykke min Glæde over det Lovforslag, som nu foreligger til sidste Behandling her i Landstinget, men det ser jeg mig desværre ikke i Stand til. Jeg maa indrømme, at Forslaget, som det oprindelig saa ud, og Forslaget, som det foreligger nu, er yderst forskellige. De Forandringer, der er foretaget, er af en saadan Natur, at Lovforslaget ikke blot er blevet i høj Grad forbedret, men ogsaa paa et meget farligt Omraade, nemlig med Hensyn til Oprettelsen af en Særdomstol, er blevet i den Grad begrænset, at det ikke har saa meget at betyde nu.

Man kundesaa opkaste det Spørgsmaal: Ja, men er det da nødvendigt at faa denne Lov? Det Spørgsmaal var vi inde paa under den foregaaende Behandling af Lovforslaget her i Landstinget, og Ministeren udtalte da, at man i Ministeriet sad inde med Oplysninger, som viste, at den foreslaaede Domstol var en Nødvendighed. Endvidere oplyses det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der forud for dets Fremsættelse er ført Forhandlinger til forskellig Side. Dette har selvfølgelig været draget frem under Udvalgsbehandlingen, og den højtærede Minister har oplyst, at Ministeriet i og for sig ikke sad inde med skriftlige Oplysninger i denne Sag, men at Ministeren havde faaet saa mange Henvendelser under Audienser og paa anden Maade, at Ministeren havde faaet det Indtryk, at der hos Befolkningen var et almindeligt Ønske om en Lov som den foreslaaede. Man skal imidlertid — og det er saa heldigt, at jeg her er enig med den højtærede Justitsminister — lægge meget lidt Vægt paa Udtalelser om, at det og det er et Krav fra Befolkningen. Den højtærede Justitsminister har lige skrevet en Artikel om Anklagemyndighedens Uafhængighed og siger netop deri, at det er et Udtryk, der bliver meget misbrugt, dette: at noget er et Ønske fra Befolkningens Side.

Hertil kommer, at de Forhandlinger, der er ført til forskellig Side, ikke har været Forhandlinger med sagkyndige, men nærmest været af politisk Natur. Derfor har det, som har foreligget til Dato, ikke været i Stand til at overbevise os om Nødvendigheden af en saadan Lov. Jeg haaber, at Lovforslaget inden dets Ophøjelse til Lov maa blive endnu mere forbedret, end det allerede er blevet; jeg haaber, at der maa ske yderligere Forandringer i det ovre i Folketinget, og jeg synes, man har noget at støtte sine Forhaabninger til, naar man ser, at Ordføreren for det socialdemokra-

tiske Parti derovre, som oven i Købet er selve Formanden for det socialdemokratiske Parti, har udtrykt sin Glæde over, at Ministerens Forslag om Genoptagelse af Sager har vundet Tilslutning fra sagkyndig Side, hvorved han tænker paa Professor Hurwitz. Det har nemlig under Sagens Behandling i Landstinget vist sig, at den nævnte Udtalelse beror paa en fuldstændig Misforstaaelse, idet vedkommende sagkyndige netop i de stærkeste Udtryk har taget Afstand fra Forslaget. Jeg gaar derfor ud fra, at den ærede Ordfører i Folketinget, selve Partiets Formand, naar han bliver gjort opmærksom paa, at han her har taget fejl, vil sige: Hvorfor i al Verden skal vi saa egentlig gennemføre et saadant Lovforslag?

Det kedelige ved dette og flere andre af den højtærede Justitsministers Lovforslag er jo, at de er politiske og derfor rejser storpoltiske Spørgsmaal. Jeg finder det beklageligt, at en Mængde af de Lovforslag, som vi har faaet forelagt vedrørende Retspleje og Straffelov, er af politisk Natur. Det er noget nyt inden for Retsvæsenet. Er der noget Sted, hvor man trænger til Ro, er det netop inden for Retsvæsenet; en stadig Konflikt mellem Retsvæsen og Administration er uheldig og egnet til at svække Respekten for Retsvæsenet. For det er jo ikke saaledes, at Administrationens og Domstolenes øverste Myndigheder er to skarpt adskilte Faktorer. De virker begge i Retsvæsenets Tjeneste, og det er tit saaledes, at Befolkningen ikke ved, hvad der henhører under den ene, og hvad der henhører under den anden. Den højtærede Justitsminister har tidligere oplyst, at Folk tit kommer til ham og siger: Ja, men kan Ministeren ikke gribe ind her, for de og de Sager maa da høre under Ministeriet? Jeg kan forsikre den højtærede Minister for, at det er lige saa tit, at Folk kommer til Retspræsidenter og spørger: Hvordan i al Verden kan det her gaa til? Hvordan kan det gaa til, at man undlader at anklage i visse Tilfælde, hvordan kan det gaa til, at nogle Foreninger bliver sat under Anklage, andre ikke? Det maa da være Domstolenes Skyld, at det sker. Altsaa, vi er i samme Baad, Administrationen og Retsvæsenet, og derfor er stadig Uro uheldig.

Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa dette, for vi faar jo senere et Straffelovsforslag til Behandling, og saa kan vi eventuelt optage Diskussionen om det. Naar jeg maa tilraade alle her i Landstinget at stemme imod det forelig-